Despre rugăciunea în Numele Domnului

Despre rugăciunea în Numele Domnului

Cuvintele Domnului din Ioan 16, pe care le-a adresat ucenicilor la scurt timp înainte de răstignirea Sa, ne arată limpede că ucenicii, chiar dacă foloseau rugăciunea Tatăl nostru, nu se rugaseră încă în Numele Său în timpul vieţii Domnului: „Adevărat, adevărat vă spun: Orice veţi cere de la Tatăl în Numele Meu, vă va da. Până acum n-aţi cerut nimic în Numele Meu: cereţi şi veţi primi, pentru ca bucuria voastră să fie deplină“ (versetele 23 şi 24).

Aici, Domnul Isus se afla în duhul dincolo de lucrarea săvârşită la Golgota şi privea spre perioada, care îi va urma şi care va fi caracterizată de venirea Duhului Sfânt pe pământ şi de rămânerea Sa în ai Săi (Ioan 14. 16-18). Această perioadă, timpul prezent de har, este numită de El „ziua aceea“ (16.23). Atunci, ucenicii se vor ruga într-un mod nou: în Numele Său. Până atunci nu se rugaseră aşa. Rugăciunea din Matei 6 era o rugăciune adresată Tatălui; dar până nu a avut loc ispăşirea prin sângele lui Hristos şi nu a venit Duhul Sfânt ca răspuns la lucrarea săvârşită, o rugăciune în Numele Său era necunoscută, ba chiar imposibilă. Rugăciunea în Numele Domnului Isus este unul din drepturile şi caracteristicile timpului prezent de har.

Numele apare în Biblie ca descoperirea deplină a ceea ce este cineva. A ne ruga în Numele Domnului Isus înseamnă deci a ne ruga corespunzător şi luând în considerare ceea ce a descoperit Domnul Isus, Fiul Tatălui, despre Sine. Numele sau descoperirea Fiului are în ochii Tatălui o valoare inestimabilă, iar în acest Nume, în această apreciere, copiii lui Dumnezeu pot să se apropie de Tatăl lor şi să-şi aducă rugăciunile înaintea Sa cu încrederea că vor fi ascultate. Este o poziţie de o valoare inimaginabilă, care îi este dăruită fiecărui copil al lui Dumnezeu şi care este întemeiată şi asigurată prin posedarea Duhului Sfânt.

În afară de dreptul de a intra la Tatăl, rugăciunea în Numele Său include şi dreptul de a ne apropia de El în puterea şi în valoarea Numelui Fiului Său. Duhul Sfânt, care locuieşte în noi, ne dă în acest sens nu numai conştienţa poziţiei noastre ca fii în faţa lui Dumnezeu (Galateni 4.6), ci şi puterea duhovnicească de a folosi acest nou drept.

Ce binecuvântare măreaţă că ne-a fost dat un Nume, în care putem să aducem la cunoştinţa lui Dumnezeu rugăciunile noastre! Acest Nume este Numele Domnului Isus proslăvit, care acum şade la dreapta lui Dumnezeu; nu este Numele Celui dispreţuit pe pământ, ci al Celui proslăvit în cer! Ce putere este în acest Nume! Orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ şi de sub pământ se va pleca odată în Numele lui Isus (Filipeni 2.10). Noi avem dreptul să ne apropiem în acest Nume de Tatăl. Rugăciunea în Numele Său este deci rezultatul lucrării Sale săvârşite şi al poziţiei pe care o ocupă acum la dreapta Tatălui. Este un drept al dispensaţiunii creştine.

Rugăciunea propriu-zisă creştină este rugăciunea în Numele Domnului Isus. Ea cuprinde orice tip de rugăciune. Desigur, într-o adunare de rugăciune nu-şi au locul rugăciunile personale. Aceasta însă nu înseamnă că rugăciunile personale sau familiale nu pot fi rugăciuni în Numele Său. De aceea am spus: Ea cuprinde orice tip de rugăciune. Dacă o rugăciune este o rugăciune în Numele Domnului Isus, nu depinde de tipul de rugăciune, ci hotărâtor este dacă Duhul Sfânt a determinat-o. De aceea, cred eu, că rugăciunea în Duhul Sfânt (Iuda 20; Efeseni 6.18) este în principiu aceeaşi cu rugăciunea în Numele Său. Una ne arată mai mult puterea care acţionează şi controlează, care aduce la timpul potrivit ceea ce este corect şi după voia lui Dumnezeu, în timp ce cealaltă ne arată mai mult valoarea Numelui în care ne putem apropia de Dumnezeu.

Dar noi nu ne adresăm în rugăciune direct Duhului Sfânt (nu găsim aceasta nicăieri în Scriptură), ci lui Dumnezeu Tatăl şi Domnului Isus. Duhul Sfânt, care este Dumnezeu absolut şi locuieşte în noi, este puterea rugăciunilor noastre.

Dacă rugăciunea în Numele Său cuprinde orice fel de rugăciune, expresia în Numele Meu implică şi o condiţie restrictivă. Numele Său nu numai include, ci şi exclude. De exemplu, este imposibil să punem în legătură cu Numele Său lucruri deşarte, nesfinte, nechibzuite sau încăpăţânate! Duhul Sfânt nu va determina niciodată rugăciuni care să cuprindă astfel de lucruri. Invers însă, nu orice rugăciune corectă este automat o rugăciune în Numele Domnului. Poate cineva se roagă pentru vestirea publică a Evangheliei în localitatea sa, o lucrare bună în sine, şi totuşi să nu corespundă gândurilor Duhului Sfânt, deoarece anumite împrejurări nu sunt probabil favorabile pentru acel moment. Lucrul, pentru care ne rugăm, poate să fie bun, dar nu este locul corect, nu este timpul potrivit şi aşa mai departe. Atunci nu este o rugăciune în Numele Domnului, nu este o rugăciune în Duhul Sfânt.

Dacă reţinem acest lucru, înţelegem de ce, în ciuda mărimii deosebite a promisiunii Domnului, nu sunt ascultate toate rugăciunile. „Orice veţi cere de la Tatăl..., vă va da.“ Într-adevăr, o promisiune absolută pentru ascultarea fiecărei rugăciuni! Dar în cuvintele „orice veţi cere de la Tatăl în Numele Meu...“ se află o condiţie, peste care se trece uşor cu vederea. A ne ruga în Numele Său este în acelaşi timp un drept şi o răspundere. Acest lucru explică de ce multe din rugăciunile noastre nu sunt ascultate. Noi gândim că ele sunt în Numele Său, dar, în realitate, ele nu au fost determinate de Duhul Sfânt. Nu am înţeles gândirea Duhului în unele lucruri. Desigur, aceasta este, fără îndoială, umilitor pentru noi. Cu siguranţă, înţelegem că o rugăciune, în care este folosită formularea „ne rugăm aceasta în Numele Domnului“, nu este o rugăciune în Numele Său.

Scriptura admite şi gândul că „nu ştim ce să cerem aşa cum ar trebui“; „dar Cel care cercetează inimile ştie care este gândirea Duhului, pentru că El mijloceşte pentru sfinţi potrivit cu voia lui Dumnezeu“ (Romani 8.26, 27). Deci ceea ce e absolut necesar este de a avea gândirea Duhului Sfânt cu privire la lucrurile care ne preocupă; aceasta ne poate fi dăruită numai atunci când suntem şi rămânem aproape de Domnul. „Dacă rămâneţi în Mine şi cuvinele Mele rămân în voi, cereţi orice vreţi şi vi se va face“ (Ioan 15.7). Umblarea personală cu Domnul Isus şi încrederea inimii în Cuvântul Său ne vor păzi de rugăciuni care nu sunt după gândurile Sale.